

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Disputationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinque

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. miracula facta per Christum circa spirituales substantias fuerint
conuenientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

Ep. 3 postme.
illius tom. 2.

Epi 3 à méd.
illius tom. 2.

Ad primum ergo dicendum, quod hac erat obiectio Gen-
tium. Vnde Aug. dicit in Epist. ad Volusianum. Nulla in-
quiritur competentibus signis tantae maiestatis indicia clare-
runt: quia larvalis illa purgatio, qua scilicet demones effu-
gebat, debilius cura reddita vita defunctis si & alia confi-
derentur Deo parua sunt. Et ad hoc responder Aug. Fatemur
& nos talia quadam fecisse Prophetas, se & ipse Moyses, &
ceteri Prophetæ Dominum Iesum prophetauerunt, & ei glo-
riam magnam dederunt. Qui propterea talia, & ipse facere
voluit: ne esset absurdum quod per illos faceret si ipse etiam
non faceret. Sed tamen, & aliquid proprium facere debuit,
nasci de virgine, resurgere a mortuis, caelum ascendere: hoc
Deo qui parum putat, quid plus expectet ignoreo. Num homi-
ne assumpto alium mundum facere debuit ut eum esse crea-
remus per quem factus est mundus. Sed nec maior mundus nec
isti equalis in hoc mundo fieri posset. Si autem in ore face-
ret infra:ustum, similiter hoc quoque parum putaretur. Que
tamen alij fecerunt, Christus excellens itus fecit. Vnde super
illud Ioan. 15. Si opera non fecissem in eis, que nemo alius fe-
cit, &c. dicit Aug. Nulla in operibus Christi videntur esse ma-
iora, quam suscitatio mortuorum: quod scimus etiam anti-
quos fecisse Prophetas. Fecit tamen aiqua Christus, que nemo
alius fecit. Sed responderetur nobis, & alios fecisse que nec ipse
nec alius fecit. Sed qui tam multavitia, & malas valetudines,
pexationesque mortalium tanta potestate sineret, nullus o-
mnino legitur antiquorum. Ut enim taceam quos iubendo,
sicut occurrebant, saluos singulos fecit. Marcus dicit, quod quo-
cunque loco introibat in vicos, aut in villas, aut in ciuitates,
in plateis ponebant infirmos, & deprecabantur eum, ut vel
simbriam vestimenti eius tangerent, & quot quot tangebant
eum, salui fiebant. Hac nemo alius fecit in eis. Sic enim intelli-
gendum est quod ait, in eis, non inter eos, aut coram eis, sed
proptus in eis, quia sanauit eos. Nec tamen alius quicunque in
eis talia opera fecit, quoniam quisquis alius homo aliquid eo-
rum fecit, ipso faciente fecit: hoc autem ipse non illi facienti-
bus fecit.

Inmittitur 23
in lo super
illud maiora
demonstra-
bat illis, 10 9.

Ad secundum dicendum, quod Aug. exponens illud verbum
Io. 7 inquit, que sint ista opera maiora, que credentes in e-
um erant facturi: an forte, quod egros ipsis transeuntibus et-
iam eorum vmbra sanabat, maius est enim quod sanat vmbra
quam simbria. Verum tamen quando ista Christus dice-
bat, verborum suorum facta, & opera commendabat. Cum e-
nim dixit, Pater in me manens ipse facit opera: que opera
tunc dicebat, nisi verba que loquebatur? Et eorundem verbo-
rum fructus erat fides illorum. Verum tamen euangelizanti-
bus discipulis non tam pauca, quam illi erant, sed Gentes et-
iam crediderunt. Nonne ab ore ipsius diues ille tristis abscisus?
& tamen postea, quod ab illo auditum non fecit vnus, fece-
runt multi, cum per discipulos loqueretur. Ecce maiora fecit
predicatus a credentibus, quam loquutus est audientibus. Ve-
rum hoc adhuc mouet, quod hac maiora per Apostolos fecit:
non autem ipsos tantum significans ait: Qui credit in me, o-
pera que ego facio, & ipse faciet. Audi ergo, & intellige: Qui
credit in me, opera que ego facio, & ipse faciet. Prius ego facio,
deinde & ipse faciet: quia facio, ut faciat. Que opera nisi ut ex
impio iustus fiat? Quod vtrique in illo, sed non sine illo, Christus
operatur. Proptus matius hoc esse dixerim, quam creare caelum
& terram, caelum enim & terra transibunt, predestinato-
rum autem salus, & iustificatio permanebit. Sed & in caelis
Angeli sunt opera Christi, nunquid etiam his operibus maiora
facit qui cooperatur Christo ad suam iustificationem: iudicet
qui potest, vtrum maius sit iustos creare, quam impios iustifi-
care. Certè si equalis est vtrumque potentia, hoc maioris est
misericordie. Sed omnia opera Christi intelligere, vbi ait. Ma-
iora horum faciet: nulla nos necessitas cogit: horum enim for-
sit an dixit, que illa hora faciebat. Tunc autem verba fidei fa-
ciebat: & vtrique minus est verba iustitia predicare (quod fecit
propter nos) quam impios iustificare, quod ita facit in nobis,
ut faciamus & nos.

Ad tertium dicendum, quod quando aliquid particulare
opus proprium est al cuius agentis, tunc per illud particulare
opus probatur tota virtus agentis, sicut cum ratio in vultu
proprium hominis, ostenditur aliquis esse homo ex hoc ipso
quod ratiocinatur circa quodcumque particulare propositum.
Et similiter cum propria virtute miracula facere sit solius Dei,
sufficiens ostensum est Christum esse Deum, ex quocumque
miraculo quod propria virtute fecit.

DE quaestione huius articuli integra disputatio
nobis est statim instituenda, & ideo solum est
circa literam adnotandum, tria illa que D. Tho. in
ar. ponit, non esse diuisim, sed coniunctim accipien-
da, & presertim tertium non esse separandum a reli-
quis. Nisi enim Christus affirmasset, se esse Deum,
& in huius veritatis confirmationem miracula edi-
disset, sola ipsa miracula per se sumpta non faci-
ostenderent, ipsum esse verum Deum, at vero facta in
confirmationem doctrinae, efficacissima fuerunt ad
illam roborandam, ut statim ostendimus. Oportet
autem, antequam disputationem instituamus, se-
quentem quaestionem D. Tho. percurrere, quoniam
eamdem continet materiam, & si quid esset in ea diffi-
cultatis, eadem disputatione aptius comprehen-
deretur.

QVÆSTIO XLIV.

De singulis miraculorum speciebus, in
quatuor articulos diuisa.

DEinde considerandum est de singulis miracu-
lorum speciebus.

Et primo, de miraculis que fecit circa spi-
rituales substantias.

Secundo, de miraculis que fecit circa celestia corpo-
ra.

Tertio, de miraculis que fecit circa homines.

Quarto, de miraculis que fecit circa creaturas irrationa-
les.

ARTICVLVS I.

Vtrum miracula facta per Christum circa spirituales
substantias fuerint conuenientia.

DPrimum sic proceditur videtur, quod mira-
cula, que fecit Christus circa spirituales sub-
stantias non fuerint conuenientia inter spiri-
tuales enim substantias sancti Angeli prepo-
nent demones, quia ut Aug. dicit in 3. de Tri-
nit. spiritus vitæ rationis defertor, atque peccator, regitur
per spiritum vitæ rationalem pium, & iustum. Sed Christus
non legitur aliqua miracula fecisse circa Angelos bonos. Ergo
nec etiam circa demones aliqua miracula facere debuit.

2. Præterea, miracula Christi ordnabantur ad manife-
standam diuinitatem ipsius. Sed diuinitas Christi non erat
demonibus manifestanda, quia per hoc impeditum fuisset
mysterium passionis eius secundum illud 1. Cor. 2. Si cognou-
issim, nunquam Dominum glorie crucifixum. Ergo non
debut circa demones aliqua miracula facere.

3. Præterea, miracula Christi a gloria Dei ordinaban-
tur, vnde dicitur Matth. 9. quod videntes turba paralyticum
sanatum a Christo, timuerunt, & gloriosi auerunt Deum,
qui dedit potestatem talem hominibus. Sed ad demones non
pertinet glorificare Deum, quia non est speciosa laus in ore
peccatorum, ut dicitur Ecl. 15. Vnde & sicut dicitur Mar. 1. &
Luc. 4. non sinitur demonia loqui ea, que ad gloriam ipsius
pertinent. Ergo videtur non fuisse onueniens, quod circa
demones aliqua miracula faceret.

4. Præterea, Miracula à Christo facta, ad salutem hominum ordinantur. Sed quedam demonia ab hominibus eieci fuerunt: unum hominum detrimentum quandoque quidem corporali, sicut dicitur Mar. 9. quod demon ad præceptum Christi exclamans, & multum dispersens hominem, exiit ab eo, & factus est sicut mortuus: ita ut multi dicerent, quia mortuus est. Quandoque etiam cum damno rerum: sicut quando demones ad eorum preces misit in porcos, quos præcipitauerunt in mare. Vnde ciues illius regionis rogauerunt eum, vt transferret à sinibus eorum, vt legitur Mat. 7. Ergo videtur inconuenienter fecisse huiusmodi miracula.

Sed contra est, quod Zab. 13. hoc prænuntiatum fuerat: Spiritum immundum auferam de terra.

Respondeo dicendum, quod miracula que Christus fecit, argumenta quedam fuerunt fidei, quam ipse docebat. Futurum autem erat, vt per virtutem diuinitatis eius excluderet demonum potestatem ab hominibus credituris in eum: secundum illud Io. 12. Nunc princeps huius mundi eicietur foras. Et ideo conueniens fuit, quod inter alia miracula etiam obfessos à demonibus liberaret.

Ad primum ergo dicendum, quod homines sicut per Christum erant à potestate demonum liberandi, ita per eum erant Angelis consoiandi: secundum illud Col. 1. Pacificans per sanguinem crucis eius, que in caelis, & que in terris sunt. Et ideo circa Angelos alia miracula hominibus demonstrare non conueniebat, nisi vt Angeli hominibus apparent, quod quidem factum est in natiuitate ipsius, & in resurrectione, & ascensione eius.

Ad secundum dicendum, quod sicut Aug. dicit 9. de Ciuit. à princ. 10. 5. Dei, Christus tantum innotuit demonibus, quantum voluit, tantum autem voluit, quantum oportuit. Sed innotuit eis non sicut Angelis sanctis per id quod est vita æterna: sed per quedam temporalia sue virtutis effecta. Et primo quidem videntes Christum esurire post ieiunium, astimauerunt eum non esse filium Dei. Vnde super illud Luc. 4. Si filius Dei es, &c. dicit Ambros. Quid sibi vult talis sermonis exorsus, nisi quia cogitauerat Dei filium esse venturum, sed venisse per infirmitatem corporis non putauit. Sed postmodum visis miraculis, ex quadam suspitione coniecturauit, eum esse filium Dei. Vnde super illud Marc. 1. Scio quod sis sanctus Dei dicit Chrysostr. quod non certam, aut firmam aduentus Dei habebat notitiam, sciebat tamen ipsum esse Christum in lege promissum. Vnde dicitur Luc. 4. Quia sciebam ipsum esse Christum. Quod autem ipsum consistebatur esse filium Dei, magis erat ex quadam suspitione quam ex certitudine. Vnde Beda dicit super Luc. Et æmonia filium Dei consistebatur. Et sicut postea dicitur, sciebat eum esse Christum: quia cum ieiunio fatigatum eum diabolus videret, verum hominem intellexit. Sed quia tentando non præualuit, vtrum filius Dei esse dubitabat. Nunc autem per signorum potentiam, vel intellexit, vel potius suspicatus est esse filium Dei. Non ideo igitur Iudeis eum crucifigere permisit, quia Christum Dei filium non esse putauit: sed quia se morte illius non præiudicauit esse damnandum. De hoc enim mysterio à seculo abscondito, dicit Apostolus, quod nemo principum huius seculi cognouit: si enim cognouissent, nunquam Dominum glorie crucifixissent.

19. c. 21. par. 2. à princ. 10. 5.

14. in Luc. 4. in 1. de 1. ten. Christi, non procul à princ. tom. 3.

Su illud Luc. 4. Sciebat ipsum esse Christum esse c. 14. secund. or. Beda 1. 2.

Id habet Chr. concio. no. 1. de La. 7. ro ante med. 10. 2. Theop. Lu. 4. & Marc. 1.

A mysterium lingua fatida publicari, quia non est speciosa laus in ore peccatorum. Tertio, quia (vt Beda dicit) ne lebat ex hoc inuidiam accendere Iudeorum. Vnde etiam ipsi Apostoli iudicentur reticere de ipso, ne diuina maiestate predicata, passio nis dispensatio differtur.

Ad quartum dicendum quod Christus spe iualiter venerat docere, & miracula facere propter utilitatem hominum principaliter quantum ad anime salutem: Et ideo permisit demones, quos eiciebat, hominibus aliquod nocumentum inferre vel in corpore, vel in rebus propter anime humane salutem ad hominum scilicet instructionem. Vnde Chrysostr. dicit super Mat. quod Christus permisit demonibus in porcos ire, non quasi à demonibus persuasus: sed primo quidem, vt instruat magnitudinem nocuenti demonum, qui hominibus insidiantur. Secundo, vt omnes dicerent quoniam nec aduersus porcos audrant aliquid facere, nisi ipse consentiat. Tertio, vt ostenderet, quod grauiora in illos homines operati essent, quam in illos porcos, nisi essent diuina providentia adiuti. Et propter eandem etiam causam permisit eum, qui à demonibus liberabatur, ad horam grauius affligi, à qua tamen afflictione eum continuo liberauit. Per hoc etiam ostenditur (vt Beda dicit) quod sape dum conuerti ad Deum post peccata conamur, maioribus, nouisque antiqui hostis pulsamur insidijs. Quod facit, vel vt odium virtutis incutiat, vel expulsiõis sue vindicet iniuriam. Eadus est etiam homo sanatus vel mortuus (vt Hieronym. dicit) quia sanatus dicitur, Mortuus estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.

c. 4. in Lu. 11. in ca. 14. sec. or. Bed. circa fin. illius 1. 2.

Homil. 29. in Mat. circa med. tom. 2.

Marc. 9. sep. verbum in ar. cita. 10. 9.

C In hoc articulo sola solutio ad 2. singularẽ difficultatem tangit, an demones agnouerint Iesum esse Messiam, & Deum, quam statim discutiemus.

ARTICVLVS II.

Virum conuenienter facta fuerint miracula per Christum circa caelestia corpora.

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod inconuenienter fuerint à Christo facta miracula circa caelestia corpora, vt enim Dionysius dicit 4. cap. de Diuin. nom. diuina prouidentia non est, naturam corrumpere, sed saluare. Corpora autem caelestia secundum suam naturam sunt incorruptibilia, & inalterabilia, vt probatur in primo de celo. Ergo non fuit conueniens, vt per Christum fieret aliqua immutatio circa ordinem caelestium corporum.

2. Præterea, secundum motum caelestium corporum, temporum cursus designantur, secundum illud Gen. 1. Fiant luminaria in firmamento caeli, & sint in signa, & tempora, & dies, & annos. Sic ergo mutato cursu caelestium corporum, mutatur temporum distinctio, & ordo, sed nõ legitur hoc esse præceptum ab Astrologis, qui contemplantur sidera, & computant menses: vt dicitur Isaia 47. Ergo videtur, quod per Christum non fuerit aliqua mutatio facta circa cursum caelestium corporum.

3. Præterea, Magis compebat Christo facere miracula viuens, & docens quam moriens: tum quia, vt dicitur secunde ad Corinth. ultimo, Crucifixus est ex infirmitate, sed viuit ex virtute Dei, secundum quam miracula fiebat: tum etiam quia eius miracula confirmatiua erant doctrine ipsius. Sed in vita sua non legitur, Christum aliquod miraculum circa caelestia corpora fecisse: quinimo Pharisæis petentibus ab eo signum de celo, eis dare renuit: vt habetur Mat. 12. & 16. Ergo videtur, quod nec in morte circa caelestia corpora aliquod miraculum fecere d. buerit. Sed

Bb 4 contra